

Lema
Ahmadi

Sarjon
Azouz

Milla
dL

Fabian
Friese

Haevan
Lee

Daan
Peeters

Martyna
Pekala

Sally
Santana

Ticket to the future

COLOFON/COLOPHON

Dit is een uitgave van Omstand, space for contemporary art, Arnhem.

This is a publication of Omstand, space for contemporary art, Arnhem

Tekstbijdragen/Text contributions
Fenne Saedt
Rob Groot Zevert
Willemijn Kranendonk

Vertaling/Translation
Willeke van Ravenhorst

Redactie/Editing
Rob Groot Zevert (Omstand)

Grafisch Ontwerp/Graphic Design
studio Corine van der Wal

Drukwerk/Printing
Printis, Arnhem

Bij elke tentoonstelling van Omstand verschijnt een magazine. Deze uitgave verschijnt bij de tentoonstelling *In Medias Res* — Ticket to the Future te zien bij Omstand van 29 oktober t/m 11 december 2022

Each exhibition of Omstand is accompanied by a magazine. This issue accompanies the exhibition *In Medias Res* — Ticket to the Future, on view at Omstand from 29 October to 11 December 2022

Conceptontwikkeling/Concept Development
Rob Groot Zevert & Fenne Saedt (Omstand)

Curator
Fenne Saedt

Assistent van de curator/Assistent curator
Fie Andersen

Speciale dank aan/Special thanks to
Lieven Hendriks
Ivo Rodrigues
Fie Andersen

**Deelnemende Kunstenaars/
Participating Artists**

Lema Ahmadi
Sarjon Azouz
Milla dL
Fabian Friese
Haevan Lee
Daan Peeters
Martyna Pekala
Sally Santana

Voor vragen of contact, mail naar:
info@omstand.nl

For questions or contact, mail to:
info@omstand.nl

© 2022 Omstand, Arnhem

4
Intro
by
Fenne
Saedt

7
Lema
Ahmadi

10
Martyna
Pekala

11
Haevan
Lee

6
Daan
Peeters

8
Fabian
Friese

9
Sarjon
Azouz

12
Sally
Santana

13
Milla
dL

14
Column
by
Willemijn
Kranendonk

Intro

Ticket to the Future

door Fenne Saedt — Oktober 2022

4 Wanneer Panamarenko in 1971 uitgenodigd wordt om deel te nemen aan Sonsbeek 71: *Sonsbeek buiten de perken*, gecureerd door Wim Beeren, ontwaakt in hem een futuristisch plan. De wens ontstaat om met een van zijn bekendste modellen, de Aeromodeller: het eerste luchtschip dat hij circa 1969-71 maakt, van België naar Arnhem te vliegen. Met een plastic ballon van 28 meter lang, met daaronder een uit rotan gevlochten korf wil hij op vlucht naar een stad waarvoor hij 130 kilometer af moet leggen. Het is een immens vaartuig, boven op de gondel staan twee vliegtuigmotoren voor de besturing van het imposante luchtschip. Het kunstwerk belichaamt zijn droom om zich te allen tijde vrij te kunnen voortbewegen in het luchtruim, hij beschouwt het als een huis dat op wolken drijft: een toekomst-droom. Panamarenko test de luchtvaardigheid van de zeppelin en gebruikt daarvoor de weide van zijn vriend en kunstenaar Jef Geys in Balen. De overtocht wordt echter verboden door de Nederlandse luchtvaartpolitie, die Panamarenko hiervan per telegram op de hoogte brengt. De testvlucht komt nooit tot stand. Vanwege een opkomende storm komt het gigantische kunstwerk nog geen meter van de grond. Panamarenko komt nooit in Arnhem aan.

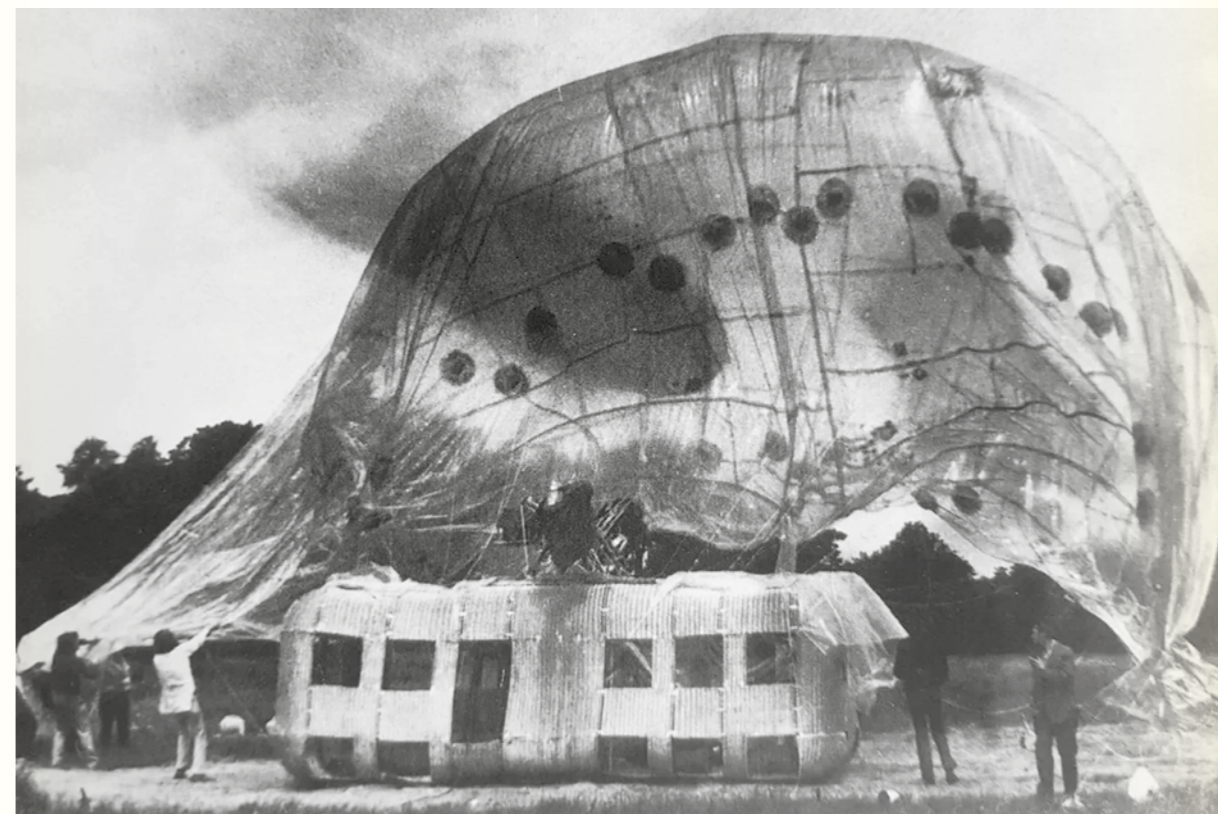
De mens heeft een diepgeworteld onvermogen om de willekeur van het leven te verdragen, stelt denker des vaderlands Daan Roovers. Daarover zegt zij: *'De mens is altijd bezig weg te willen van de plek en het moment waar hij is. We zoeken de essentie van ons bestaan in het verleden en de herinnering, of in de toekomst. En niet in het verdragen van hoe het is.'* Kijkend naar de kunst (geschiedenis) is het willen vluchten naar toekomst of verleden een terugkerend fenomeen. De drang naar een nieuwe wereld werd eind jaren zestig plots niet geheel onrealistisch. Neil Armstrong zette in '69 voet aan de maan, terwijl bij ons op aarde een koude oorlog plaatvond. Ondanks de dreiging van die tijd, werd de fantasie van velen geprikkeld en in kunstwerken gegoten. De man op de maan stond daar symbool voor. Voorbeelden zijn het album 'Space Oddity' van David Bowie, Stanley Cubricks SF film '2001: A Space Odyssey' of het werk van kunstenaar Rebecca Horn, die een serie body sculptures maakte, verlengstukken van het

Ticket to the Future

by Fenne Saedt — October 2022

When Panamarenko is invited to participate in Sonsbeek 71: *Sonsbeek buiten de perken*, curated by Wim Beeren in 1971, a futuristic plan awakens in him. The desire arises to fly from Belgium to Arnhem with one of his best-known models, the Aeromodeller: the first airship he makes around 1969-71. Using a 28 metre long plastic balloon, with a woven rattan basket underneath, he wants to take flight to a city that would require him to travel 130 kilometres. It is an immense vehicle, the gondola carrying two aircraft engines to control the imposing airship. The artwork embodies his dream of being able to move freely in the skies at all times, he considers it a house floating on clouds: a dream of the future. Panamarenko tests the airworthiness of the zeppelin, using the meadow of his friend and artist Jef Geys in Balen. However, the crossing is banned by the Dutch aviation police, who inform Panamarenko of this by telegram. The test flight never materialises. Due to a rising storm, the gigantic work of art does not even make it a metre off the ground. Panamarenko never arrives in Arnhem.

Man has a deep-seated inability to tolerate the randomness of life, argues Philosopher Laureate of the Netherlands Daan Roovers. On this, she says: *'Man is always busy wanting to get away from the place and the moment he is. We seek the essence of our existence in the past and memory, or in the future. Not in enduring the way things are.'* Looking at art (history), wanting to flee to the future or past is a recurring phenomenon. The drive for a new world suddenly became much less unrealistic in the late 1960s. Neil Armstrong set foot on the moon in '69, while here on earth, a cold war was taking place. Despite the threat of the time, the imagination of many was stimulated and moulded into works of art. The man on the moon symbolised this. Examples are David Bowie's album 'Space Oddity', Stanley Cubrick's SF film '2001: A Space Odyssey' or the work of artist Rebecca Horn, who created a series of body sculptures, extensions of the human body, with which she made performers walk through desolate, space-like landscapes, like figures from the future.

menselijk lichaam, waarmee ze performers door desolate, space-achtige landschappen liet wandelen, als figuren uit de toekomst.

De tentoonstellingsserie *In Medias Res* is een jaarlijkse zoektocht naar een gemeenschappelijk thema of een gedeelde tendens die is te bespeuren in het werk van jonge makers. Het doel daarvan is de tijdgeest van nu te (be)grijpen en in een soort tijdscapsule te vangen om te vatten wat de makers van nu beweegt. De titel is ontleend aan de Latijnse term die zich vertaalt als: Een relatieve tijdsaanduiding, waarbij je midden in een verhaal valt. Vanuit die zoektocht ontstond een kerngedachte voor deze tentoonstelling, het werd een thema dat allesbehalve nieuw is want elke tijd kent zo zijn eigen kleur.

In tijden waarin de kleuren in onze fictieve werkelijkheid meer lijken te gloeien dan wat we daadwerkelijk om ons heen zien, reageren kunstenaars op een persoonlijke en authentieke wijze op hun huidige actualiteit. Mensen hebben een soort fantasie en verlangen naar een andere wereld, vooral tijdens moeilijke maatschappelijke periodes. Ticket to the future brengt de kunstwerken van acht kunstenaars naar Arnhem die gewaagde toekomstvoorspellingen doen, of (droom)werelden creëren die ver van de onze af lijken te staan. Zij reageren niet direct op de grote thema's die onze tijd domineren, zoals de velen oorlogen in de wereld, de woningnood, racisme of de gevolgen van de klimaatverandering, maar indirect door nieuwe werelden te scheppen. Bijvoorbeeld door buitenaardse, verontrustende en soms ronduit dystopische kunstwerken te creëren. Of juist hoopvolle dromen en toekomstwensen te verbeelden.

↑ Panamarenko, *The flight of the Aeromodeller*, 1971, photograph made by Jef Geys, Courtesy of the artist

5 The exhibition series *In Medias Res* is an annual search for a common theme or trend that can be detected in the work of young makers. The aim is to understand the spirit of the times and capture it in a kind of time capsule in order to grasp what moves contemporary makers. The title is taken from the Latin term meaning: A relative indication of time, in which one falls into the middle of a story. From that quest, a core idea for this exhibition emerged, it became a theme that is anything but new because every time has its own colour.

In times when the colors in our fictional reality seem to glow more than what we actually see around us, artists respond to their current actuality in a personal and authentic way. People have a kind of fantasy and desire for another world, especially during difficult social times. Ticket to the future brings to Arnhem the artworks of eight artists who make bold future predictions, or create (dream) worlds that seem far from our own. They respond not directly to the major themes that dominate our time, such as the many wars in the world, the housing problem, racism or the consequences of climate change, but indirectly by creating new worlds. For example, by creating otherworldly, disturbing and sometimes downright dystopian works of art. Or, on the contrary, depicting hopeful dreams and wishes for the future.

← Overview of Graduationshow 2022 Daan Peeters at Royal Academy of Fine Arts Antwerp. *untiled*, ceramics, steel and mixed media, various dimensions. Photo by Lina van Hule

Daan Peeters

(Antwerp, Belgium, 1999)

Studeerde aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen, BA in 2022. Hij woont en werkt in Antwerpen.

Daan Peeters is beeldhouwer, ceramist, assemblage-kunstenaar en maker van kunst-installaties. In deze digitale wereld waarin we in hoog tempo beelden consumeren, neemt Peeters de rol aan van 'beeldveelvraat'. Het verzamelen van beelden is voor hem een manier geworden om naar zijn omgeving te kijken.

Door de hoge snelheid waarop zijn 'verzameling' groeit ontstaat er één grote waas van beelden in zijn onderbewustzijn. Deze invloeden gaan als het ware een eigen leven leiden en uit zich op deze manier ook in een minder concrete, vaak wat meer abstractere vorm, bijna zoals een muziek-sample. Vervolgens legt Peeters over deze beeld-samples weer verbanden tussen verschillende perioden in de tijd. Hij plukt karakteristieke kenmerken van uiteenlopende culturen en van diverse tijdperiodes die hij vervolgens mixt en matcht en vertaalt in materialen zoals keramiek, epoxy of staal. Hij laat deze beelden samensmelten in zijn werk door ze te vervagen, te bedekken of te infecteren. Hierdoor ontstaan er kunstwerken die eruit zien als buitenaardse wezens en sculpturen die aan maquettes van futuristische monumenten of gebouwen doen denken.

Peeters is het meest tevreden als zijn werk lijkt op een stervende kathedraal.

Studied at the Royal Academy of Fine Arts in Antwerp, BA in 2022. He lives and works in Antwerp.

Daan Peeters is a sculptor, ceramist, assemblage artist and creator of art installations. In this digital world in which we rapidly consume images, Peeters assumes the role of 'image glutton'. For him, collecting images has become a way of looking at his surroundings.

The high speed at which his 'collection' grows creates one big haze of images in his subconscious. These influences take on a life of their own, as it were, and in this way also express themselves in a less concrete, often more abstract form, almost like a music sample. Over these image samples, Peeters subsequently makes connections between different periods in time. He picks characteristic features from diverse cultures and from various time periods, which he then mixes and matches and translates into materials such as ceramics, epoxy or steel. He fuses these images into his work by blurring, covering or infecting them. This creates artworks that look like aliens and sculptures reminiscent of models of futuristic monuments or buildings.

Peeters is most satisfied when his work resembles a dying cathedral.

→ *Spirits*, collage, 2022. Photo by Tommy Smits

Lema Ahmadi

(Mazar-i-Sharif, Afghanistan, 1993)

Studeerde Beeldhouwen aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten, Den Haag, BA in 2022 en aan de Academie voor Schone Kunsten in Praag, 2021 (Erasmus+). Ze woont en werkt in Berlijn.

Lema Ahmadi maakt sculpturen, installaties en mixed media kunstwerken. Haar werken zijn gelaagde beelden die onze schijnbaar vertrouwde werkelijkheid in twijfel trekken, door de kwetsbaarheid en instabiliteit ervan te benadrukken. Dit doet ze onder andere door een scheiding tussen droom en werkelijkheid te ontkennen.

Met haar sculpturen probeert Ahmadi de natuur na te bootsen met een industriële benadering, bijna als een persoonlijk bezweringsritueel. De vormen zijn organisch en daarmee herkenbare verwijzingen naar bomen en planten. Maar in tegenstelling tot de natuur zoals we haar vandaag de dag kennen is alles in Ahmadi's futuristische sculpturen ontzettend afgewerkt en glanzend. Hiermee probeert Ahmadi de relatie tussen mens en natuur en de controle die de mens over de natuur uitoefent, wanneer deze uit de hand loopt, weer te geven.

Haar collages bestaan uit afbeeldingen van verschillende mensen uit verschillende culturen. De personen worden omringt door duizenden kleine afbeeldingen van dieren, planten en kunstwerken. De figuren in de collage hebben niet door dat ze deel uitmaken van een geheel. Door ze samen te brengen wil Ahmadi de interconnectie van alle levende wezens weergeven, een hoopvol toekomstbeeld. Door te refereren aan de romantiek, en de zwarte humor en symboliek van het monsterachtige, verwijst ze met haar werk naar een vroegere traditie van de herinneringskunst en herkenning die deel uitmaken van het collectieve geheugen. Daarmee zet ze de kijker ertoe aan zelf nieuwe associaties te maken en na te denken over die schijnbaar vertrouwde werkelijkheid.

Studied Sculpture at the Royal Academy of Art, The Hague, BA in 2022 and at the Academy of Fine Arts in Prague, 2021 (Erasmus+). She lives and works in Berlin.

Lema Ahmadi creates sculptures, installations and mixed media artworks. Her works are layered images that question our seemingly familiar reality by highlighting the fragility and instability inherent in it. She does this partly by denying a separation between dream and reality.

With her sculptures, Ahmadi tries to mimic nature with an industrial approach, almost like a personal incantation ritual. The shapes are organic, making recognisable references to trees and plants. But unlike nature as we know it today, everything in her futuristic sculptures is incredibly finished and shiny. With this, Ahmadi tries to depict the relationship of humans and nature and the control we exercise over nature, when this gets out of control.

Her collages consist of images of different people from different cultures. These people are surrounded by thousands of small images of animals, plants and works of art. The figures in the collage do not realise they are part of a whole. By bringing them together, Ahmadi wants to represent the interconnection of all living things, a hopeful vision of the future. By referring to romanticism, and the black humour and symbolism of the monstrous, her work alludes to an earlier tradition of memory art and recognition that are part of collective memory. In doing so, she encourages viewers to make their own new associations and reflect on this seemingly familiar reality.

↑ *Secret Garden x Beta Facts*, Fabian Friese and Nayun Yang, Various materials, Various dimensions, 2022

Fabian Friese

(Leverkusen, Germany, 1994)

Studeerde Architectuur aan de Peter Behrens School of Arts in Düsseldorf en aan de Kunstakademie Düsseldorf - tutoren: Gregor Schneider en Dominique Gonzalez Förster - waar hij in 2022 afstudeerde als 'Meisterschüler' van Dominique Gonzalez Förster. Hij woont en werkt in Keulen en Düsseldorf.

Fabian Friese maakt beelden en kunstinstallaties omdat hij graag onze kijk op het verleden, het heden en onze ideeën voor een mogelijke toekomst in twijfel trekt. Zijn werk is gebaseerd op verschillende media, zoals beeldhouwkunst, film, licht, performance, maar ook levende materialen zoals planten en bomen.

Friese omschrijft zelf zijn kunst als 'uitgebreide' sculpturen. Hij probeert beelden te creëren van verschillende werkelijkheden. De belangrijkste focus daarbij is een op tijd gebaseerde visie, waarbij hij de ordening van de verhalen en de objecten verandert. Hij gebruikt momenten of zoekt naar verhalen die verband houden met het verleden - momenten die gebaseerd zijn op onze geschiedenis maar ook van invloed zullen zijn op de tijd die nog komen gaat. In deze context combineert hij 'echte' beelden van een reeds vervlogen werkelijkheid met fictie. Deze fictieve momenten verwijzen op hun beurt weer naar de werkelijkheid of zijn daar in ieder geval sterk mee verbonden, waardoor de ervaring van de kijker ergens tussen feit en fictie zweeft. In het beste geval bevindt de kijker zich in een situatie waarin zowel het bekende als het onbekende moet worden onderzocht, bijna zoals in een droomwereld.

Studied Architecture at the Peter Behrens School of Arts in Düsseldorf and at the Düsseldorf Art Academy - tutors: Gregor Schneider and Dominique Gonzalez Förster - where he graduated as 'Meisterschüler' of Dominique Gonzalez Förster in 2022. He lives and works in Cologne and Düsseldorf.

Fabian Friese creates sculptures and art installations because he likes to question our view of the past, the present and our ideas for a possible future. His work is based on different media such as sculpture, film, light, performance, but also living materials such as plants and trees.

Friese himself describes his art as 'elaborate' sculptures. He tries to create images of different realities. The main focus here is a time-based vision, where he changes the chronological arrangement of stories and objects. He uses moments or looks for stories related to the past - moments based on our history. In this context, he combines 'real' images of an already bygone reality with fiction. These fictional moments in turn refer to reality or are at least strongly connected to it, making the viewer's experience hover somewhere between fact and fiction. At best, viewers find themselves in a situation where both the known and the unknown must be explored, almost like in a dream world.

↑ *BIMBO ZYGOTE* installation, Multimedia, 2022. Photo by Django van Ardenne

Sarjon Azouz

(Aleppo, Syria, 1996)

Studeerde ArtEZ University of the Arts, Fine Art/BEAR, Arnhem, BA 2022. Ze wonen en werken in Arnhem.

Azouz is een multidisciplinaire kunstenaar, die onder andere werkt met het begrip ijdelheid van kunstenaars en onderzoek doet naar identiteitspolitiek. Dit doet Sarjon door middel van het schrijven en vertellen van verhalen, het ontwikkelen van performances en het maken van audiovisuele werken en kunstinstallaties. Azouz' praktijk draait om het vinden van verschillende manieren om ruimte te creëren voor de dialoog tussen hun vele alter ego's. Hun namen zijn Sarjon, Sargon, Shivers, Ra'sh, BIMBO ZYGOTE, Gore Dealer Baby, Asmahan, en NIET Laila!. Het zijn allemaal namen die debatteren in een post-narratief bestaan over de motieven, de denkbeelden en de implicaties van hun bestaande lichaam.

"Waar besta ik" is de terugkerende vraag in Sarjons onderzoek en richt zich op het "waar". Waar krijgen deze {Ik}'s zeggenschap, urgentie en controle? Met geluid, woorden en rekvisieten bouwt Azouz composities die voor verschillende ruimte- en media-interventies telkens worden aangepast. Daarmee bouw Sarjon werelden die meestal sociale en culturele constructies uit het echte leven omvatten. Als ze uiteindelijk spreken, maakt het niet uit wat ze daadwerkelijk te zeggen hebben. Azouz' praktijk richt zich op de rekvisieten, ruimtes en instrumenten die ze nodig hebben om hun stem te vinden en hun macht te verwerven en daarmee het publiek uit te dagen hun eigen agency en de impact van identiteitspolitiek op deze werelden te bevragen.

Studied at ArtEZ University of the Arts, Fine Art/ BEAR, Arnhem, BA 2022. They live and work in Arnhem.

Azouz is a multidisciplinary artist who works with notions of artists' vanity and researches identity politics. They do this by writing and storytelling, developing performances, audiovisual works and art installations. Azouz's practice revolves around finding different ways to create spaces for dialogue between their many alter egos. Their names are Sarjon, Sargon, Shivers, Ra'sh, BIMBO ZYGOTE, Gore Dealer Baby, Asmahan, and NOT Laila! These are all names debating in a post-narrative existence about the motives, mindsets and implications of their existing body.

"Where do I exist" is the recurring question in their enquiry, with a focus on the "where". Where do these {I}'s gain agency, urgency and control? With sound, words and props, Azouz builds compositions that are adapted for different spaces and media interventions each time. In doing so, they build worlds that mostly include social and cultural constructions from real life. When they finally speak, it doesn't matter what they actually have to say. Azouz's practice focuses on props, spaces and tools they need to find their voice and gain their power, challenging the audience to reclaim their own agency and impact on these worlds.

Martyna Pekala

(Olsztyn, Poland, 2000)

Studeerde in 2022 af aan de afdeling Fine Art van de HKU-academie in Utrecht. Ze woont en werkt in Rotterdam.

Pekala is een multimedia kunstenaar. Door middel van video, installatiekunst, performance en kostuum-design hergebruikt en samplet ze symbolen waarmee ze haar verhalen vormgeeft, in een poging de nadruk te leggen op de vage grens tussen de fysieke en virtuele werkelijkheid. Uitgangspunt van haar multidisciplinaire kunstpraktijk is de digitale media, maar vaak hebben haar werken de neiging om een fysieke vorm aan te nemen.

Pekala is geboren in Polen, maar verhuisde gedurende haar jeugd met regelmaat. Dit heeft haar interesse in de internetcultuur versterkt. De mogelijkheid om overal ter wereld in te pluggen in de online wereld, maakte dat de cybersfeer voor haar een vertrouwde ruimte is geworden die ze altijd kan bezoeken wanneer ze de behoefte voelt aan veiligheid en comfort. Met haar kunstpraktijk wil ze nadenken over haar persoonlijke ervaring met identiteitsvorming in de steeds veranderende cyberwereld die zich telkens aandient als een belofte, maar in de praktijk eerder een bedreiging vormt voor onze collectieve visie op de toekomst.

In essentie probeert Pekala met haar werk een tastbare vorm te vinden die aansluit bij de digitale wereld. Een vorm die vloeibaar is en niet gebonden aan fysieke wetten, waardoor deze een verleidelijke, parallelle dimensie vormt: een wereld waarin zoveel meer mogelijk is dan in onze fysieke werkelijkheid. In tijden van crisis heeft men vaak de neiging te willen ontsnappen aan de problemen van onze wereld. Pekala's werk doet een poging deze neiging te vermijden.

Graduated from the Fine Art department of the HKU academy in Utrecht in 2022. She lives and works in Rotterdam.

Pekala is a multimedia artist. Through video, installation art, performance and costume-design, she reuses and samples symbols through which she shapes her stories, trying to emphasise the blurred boundary between physical and virtual reality. The starting point of her multidisciplinary art practice is digital, but it tends to take a physical form.

Pekala was born in Poland, but moved regularly throughout her youth. This has reinforced her interest in internet culture. The ability to plug into the online world anywhere in the world made the cybersphere become a familiar space for her that she can visit anytime she feels the need for safety and comfort. With her art practice, she wants to reflect on her personal experience of identity formation in the ever-changing cyber-world that keeps presenting itself as a promise, but in practice is more of a threat to our collective vision of the future.

In essence, Pekala's work attempts to find a tangible form that connects to the digital world. A form that is fluid and not bound by physical laws, making them an alluring parallel dimension: a world where so much more is possible than in our physical reality. In times of crisis, one often tends to want to escape from the problems of our world. Pekala's work makes an attempt to avoid this tendency.

↑ *Metopia*, Performance Installation, 20:00 min, 2022

↑ *Welcome to the Buffer Zone*, Oil, acrylic on canvas, panel, Nitrile rubber, objet, sound, video 05:32, 350 x 1000 x 150 cm (dimensions variable), 2022. Photo by Jhoeko.

Haevan Lee

(Dongsong, Republic of Korea, 1990)

Studeerde Fine Art aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten, Den Haag, BA in 2022. Ze woont en werkt in Den Haag, Nederland en in Seoul, Zuid Korea.

Haevan Lee is een kunstenaar die de lokale omstandigheden van specifieke plaatsen vastlegt via verschillende media. Ze verkent het geopolitieke landschap van grens- en bufferzones over de hele wereld, in de vorm van 'schilderkunstige' studies van dergelijke plaatsen. Lee onttrafelt de gedachten over de landschappen die ze heeft ervaren in tekeningen, schilderijen, objecten, installaties, video's, publicaties en samenwerkingen.

Lee is zelf geboren in het Dongsong gebied in Zuid-Korea, nabij de gedemilitariseerde zone aan de grens met Noord-Korea en is altijd nieuwsgierig geweest naar onbekende en onbenoemde plaatsen. Ondanks het feit dat zij zich niet fysiek in deze gebieden kan begeven, kan Lee door van veraf te observeren en de gaten op te vullen met haar verbeelding, invulling geven aan dit verlangen. Ze observeerde en verzamelde al vele landschappen, waaronder die van de gedemilitariseerde zone van burgerlijke controlezones in Korea, de Yalu-rivier, de grens tussen Noord-Korea en China, en Eurazië. De creativiteit geboren uit iets onbekends is niet alleen een individuele ervaring, het is eerder een beweging die gezien en gedeeld kan worden binnen onze hele samenleving. Het is een experiment over beperkingen. Het is ook een reis van observeren en creëren in een steeds veranderende omgeving.

Na het verkennen van geopolitieke grenzen groeide bij Lee de belangstelling voor andere grenzen. Ze onderzocht na verloop van tijd ook verschillende grenzen die gekenmerkt worden door onderwerpen als ras, media en archeologie, alsook andere culturen, zoals Azië, Europa en Noord-Amerika. Zo maakt ze ook *Cosmic race* portretten van mensfiguren die gemixt zijn met planten en droomachtige schilderijen van 'bufferzones': zones die tussen kunstmatig en natuurlijk, soms tussen verschillende gezichtspunten, en zelfs tussen verschillende materialen in liggen.

Studied Fine Art at the Royal Academy of Art, The Hague, BA in 2022. She lives and works in The Hague, the Netherlands and in Seoul, South Korea.

Haevan Lee is an artist who captures the local conditions of specific places through various media. She explores the geopolitical landscape of border and buffer zones around the world, in the form of 'painterly' studies of such places. Lee unravels thoughts she had about the landscapes she has experienced in drawings, paintings, objects, installations, videos, publications and collaborations.

Lee herself was born in the Dongsong area of South Korea, near the demilitarised zone on the border with North Korea, and has always been curious about unknown and unnamed places. Despite being unable to physically enter these areas, observing from afar and filling in the gaps with her imagination allows Lee to fulfil this desire. She has already observed and collected many landscapes, including those of the demilitarised zone of civilian control zones in Korea, the Yalu River, the border between North Korea and China, and Eurasia. The creativity born from something unknown is not just an individual experience, but rather a movement that can be seen and shared within our entire society. It is an experiment about limitations. It is also a journey of observing and creating in an ever-changing environment.

After exploring geopolitical borders, Lee grew interested in other borders. Over time, she also explored different borders characterised by topics such as race, media and archaeology as well as other cultures, such as Asia, Europe and North America. Similarly, she creates *Cosmic race* portraits of human figures mixed with plants and dreamlike paintings of 'buffer zones': zones that lie in-between the artificial and the natural, sometimes in-between different points of view, and even in-between different materials.

↑ → *Accidental glass*, installation, 2022

Sally Santana

(Sletten, Denmark, 1997)

Deze Grieks-Deense kunstenaar studeerde in 2022 af aan de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam. Ze woont en werkt in Amsterdam en Denemarken.

Glas is het medium van kunstenaar Sally Santana. Het begrijpen van dit materiaal en de kennis erover is één van de pijlers van haar praktijk. Met behulp van materialen als uraniumglas, found footage van de voorbereiding van de eerste nucleaire bom, zwart zand, een heteluchtballon, klei of natuurlijke pigmenten neemt Santana ons mee in het rijk van 'toevallige' glassoorten. Hiermee bedoelt ze glas dat is gemaakt zonder menselijke bedoeling of interventie. Bijvoorbeeld wanneer bliksem inslaat in zand en fractal buizen van glas onder de grond achterlaat. Gefascineerd door glas dat door dit soort inslagen wordt gevormd gaat Santana te werk.

Vanuit haar voorliefde voor dit materiaal maakt Santana ruimtelijke kunstinstallaties waar uiteenlopende media en ook andere materialen in samenkomen. Haar installaties doen denken aan absurde, apocalyptische werelden die ver van onze eigen werkelijkheid lijken te bestaan. Haar gevonden (film) beelden zijn zo bizar dat het eerder doet denken aan scènes uit een science-fiction film dan een verfilming van de realiteit. Desalniettemin is al het materiaal waar ze mee werkt 'echt'. Zoals beelden van nucleaire explosies, natuurlijke verstoringen en testontploffingen uit de Koude Oorlog.

This Greek-Danish artist graduated from the Gerrit Rietveld Academy in Amsterdam in 2022. She lives and works in Amsterdam and Denmark.

Glass is the medium of artist Sally Santana. Understanding this material and knowledge about it is one of the pillars of her practice. Using materials such as uranium glass, found footage of the preparation of the first nuclear bomb, black sand, a hot air balloon, clay or natural pigments, Santana takes us into the realm of 'accidental' glass types. By this she means glass which is made without human intention or intervention. For example, when lightning strikes sand and leaves fractal tubes of glass underground. Fascinated by glass formed by these kinds of strikes, Santana sets to work.

Out of her love for this material, Santana creates spatial art installations in which a variety of media, as well as other materials, come together. Her installations bring to mind absurd, apocalyptic worlds that seem to exist far from our own reality. Her found (film) images are so bizarre that they are more reminiscent of scenes from a science fiction film than the filming of reality. Nevertheless, all the material she works with is 'real'. Such as images of nuclear explosions, natural disturbances and Cold War test blasts.

↑ *The Walking Garden*, Gypsum, agar agar bioplastic, cotton, natural pigment, Formatted for women's size 32, 2022

Milla dL

(South Africa, 1999)

Studeerde Interdisciplinary Arts (iArts) aan de Maastricht Institute of Arts. BA in 2022. Ze groeide op in het Midden-Oosten, voornamelijk in de VAE en Qatar.

Milla dL is een kunstenaar en ontwerper die werkt met digitale schilderijen, beeldhouwmaterialen en biomaterialen. Ze produceert kunstwerken, prototypes en schrijft essays. Hierin onderzoekt ze de ziel en de toekomst van de aarde: Hoe deze tot bloei komt door de segmentatie van structuren die zich eindeloos herhalen door verschillende materialen, in hun groei en verval. Daarnaast maakt ze een filosofische reis om te begrijpen waarom de mens de natuur wil overwinnen. Als methode om deze fascinaties over te brengen, voegt dL kunst en speculatief denken samen om plausible toekomst te creëren waarin haar creaties een ethische context krijgen die ons laten nadenken over onze huidige manier van leven.

The Walking Garden is haar laatste project dat zich afspeelt in het jaar 2085. "Er is maar één levensdoel: Het bouwen van een prototype van een gemodificeerd lichaam waarop planten groeien voor je voeding en onderdak. In ruil daarvoor wordt u gedwongen uw lichaamsruimte te delen (symbiotisch) met deze levende organismen die uw bewustzijn en aandacht opeisen door uw bewegingsvrijheid en milieuacties te dicteren." The Walking Garden is een interdisciplinair project waarin kunst en speculatief ontwerp worden samengevoegd, geïnspireerd door dL's opvoeding in de Khaleej, en de ongreepbare gesloten cultuur van Harmala. Als eerste eindwerk maakte ze een bodysuit van biologisch afbreekbare en in wateroplosbare materialen zoals agar-agar bioplastic en onverzegeld gips. Na een verblijf in het Midden-Oosten was dL in staat haar filosofische overtuigingen als kunstenaar te formuleren, evenals de positie van speculatief denker en ontwerper. Daarmee dacht ze een 'wat als' scenario uit en formuleerde ze hoe het artefact (het bodysuit) verder kon extrapoleren.

Studied Interdisciplinary Arts (iArts) at the Maastricht Institute of Arts, BA in 2022. She grew up in the Middle East, primarily in the UAE and Qatar.

Milla dL is an artist and designer working with digital paintings, sculpting materials and biomaterials. She produces artworks, prototypes and writes essays. In these, she explores the soul and future of the earth: How it flourishes through the segmentation of structures which endlessly repeat themselves through different materials, in their growth and decay. She also embarks on a philosophical journey to understand why humans want to conquer nature. As a method to convey these fascinations, dL merges art and speculative thinking to create plausible futures in which her creations obtain an ethical context that make us reflect on our current way of life.

'The Walking Garden' is her most recent project, set in the year 2085. "There is only one life goal: To build a prototype of a modified body suit on which plants grow for your nourishment and shelter. In return, you are forced to share your body space (symbiotically) with these living organisms that demand your awareness and attention by dictating your movement and environmental actions." 'The Walking Garden' is an interdisciplinary project merging art and speculative design, inspired by dL's upbringing in the Khaleej, and the elusive closed culture of Harmala. As her first final project, she made a bodysuit out of biodegradable and water-soluble materials such as agar-agar bioplastic and unsealed plaster. After a stay in the Middle East, dL was able to formulate her philosophical beliefs as an artist, as well as the position of speculative thinker and designer. With this, she thought out a 'what if' scenario and formulated how she could further extrapolate the artefact (the bodysuit).

Edda

Tekstbijdrage door / Text contribution by **Willemijn Kranendonk**

Willemijn Kranendonk (1994) is schrijver en dichter, voor zowel kinderen als volwassenen. Met het onderliggende thema van Ticket to the future in gedachten, schreef zij een gedicht met de titel Edda.

Willemijn Kranendonk (1994) is a writer and poet, for both children and adults. With the underlying theme of Ticket to the future in mind, she wrote a poem titled Edda.

De laatste sterrenkinderen
hebben hun lichamen
neergelegd, de dood heeft hun zielen
meegenomen, weggevoerd
van een poging tot leven, een eierschaal
opengebrosen,
de binnenkant leeggezogen, gebarsten
lippen.
Naar Yggdrasil, de boom des levens.

Wat achterblijft?
De aarde, hyperobjecten,
een echo van een herinnering, paarden
wachtend op daglicht
in mijnschachten, de kinderkadavers
die langzaam ontbinden,
verdwijnen in de grond.

De es is voorbij de tijd gegroeid.
Negen werelden, takken en wortels hemelen door en diep,
vennen en zeeën vol heilig water,
mist, wijsheid, dauw.
Water stroomt uit geweien, rivieren ontspruiten.

De sterrenkinderen zien iedere dag
terug, staan met hun aardappeltenen
in zee: blauw, lavendel, groen, grijs,
kolkend, draaiend, glad.
Het water draagt alle herinneringen.

De boom toont haar takken, de kinderen
sluiten hun ogen. Op hun voorhoofd begint
een maan te schijnen, de cyclus voltooit zich,
volle maan, nieuwe maan,
de takken voorzichtig rondom de smalle borstkassen.
De boom laat ze los,
de kinderen glijden het water in, worden
opnieuw geboren.

The last of the star children
have laid down
their bodies, death has taken
their souls, carried away
from an attempt at life, an eggshell
cracked open,
the insides drained, cracked
lips.
To Yggdrasil, the tree of life.

What remains?
Earth, hyper-objects,
the echo of a memory, horses
waiting for daylight
in mine shafts, child cadavers
slowly decomposing,
disappear into the ground.

The ash has grown beyond time.
Nine worlds, branches and roots prise through and deep,
fens and seas full of holy water,
mist, wisdom, dew.
Water flows from antlers, rivers sprout.

The star children see every day
again, stand with their potato toes
in the sea: blue, lavender, green, grey,
swirling, turning, smooth.
The water carries all the memories.

The tree shows its branches, the children
close their eyes. On their foreheads
a moon begins to shine, the cycle completes itself,
full moon, new moon,
the branches gently around the narrow chests.
The tree releases them,
the children slip into the water, are
born again.

